

Sygn. akt I C 1130/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Chomiuk

Protokolant st. sekr. sąd. Iwona Bierkat

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2013 r. w Siedlcach sprawy

z powództwa P. C. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w L.

o zapłatę

I. powództwo oddała;

II. zasądza od P. C. (1) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w L. kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 1130/12

UZASADNIENIE

P. C. (2) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) S.A. z siedzibą w L. kwoty 85.020 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu spółce do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego żądania powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wskazał, iż od dnia 18 lutego 2002 r jest właścicielem nieruchomości oznaczonej jako działka o numerze: nr (...) obręb K., gmina K.. W dziale III księgi wieczystej prowadzonej dla tej nieruchomości nie ma żadnych wpisów dotyczących ograniczonego prawa rzeczowego polegającego na prawie korzystania przez przedsiębiorstwo przesyłowe z urządzeń służących do przesyłu energii elektrycznej. Powód zwracał się do pozwanego o uregulowanie zasad korzystania przez pozwanego z nieruchomości, ustanowienia odpłatnej służebności przesyłu i zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Pozwany nie ustosunkował się do powyższego. Pozwany nie ponosi żadnych kosztów używania zajętej działki, pomimo że prawo podmiotowe powoda jest przez niego naruszane. Powód natomiast ponosi koszty z tytułu własności gruntu opłacając podatek od nieruchomości. W związku z tym powód domaga się zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości za okres od dnia 8 października 2002 r do dnia 6 października 2012 r. Przez działkę oznaczoną numerem (...) przebiega linia energetyczna średniego napięcia, której długość wynosi 120 m. Szerokość pasa eksploatacyjnego wynosi odpowiednio 6 m, zaś powierzchnia pasa eksploatacyjnego wynosi 720 m.kw. Przez działkę oznaczoną numerem (...) przebiega linia średniego napięcia, której długość wynosi 45 m. Szerokość pasa eksploatacyjnego wynosi odpowiednio 6 m, zaś powierzchnia pasa eksploatacyjnego wynosi 270 m.kw. Przez działkę oznaczoną numerem (...) przebiega linia energetyczna średniego napięcia, której długość wynosi 95 m. Szerokość pasa eksploatacyjnego wynosi odpowiednio 6 m, zaś powierzchnia pasa eksploatacyjnego wynosi 570 m.kw. Przy ustalaniu wysokości wynagrodzenia powód przyjął średnią cenę dzierżawy gruntu rolnego w wysokości 5,45 zł/mkw. Ponadto powód wskazał w oparciu o jakie normy ustalił szerokość pasa eksploatacyjnego

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. Oddział (...) wniosło od oddalenia powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W obszernym uzasadnieniu swego stanowiska pozwany podniósł szereg zarzutów w stosunku do powoda, które jego zdaniem uniemożliwiają uwzględnienie powództwa w zgłoszonym kształcie. Pozwany wskazał, iż kwestionuje zarówno podstawę faktyczną – prawną roszczenia dochodzonego przez powoda, jak też jego wysokość. Pozwany podniósł, iż korzystanie przez niego z działek wskazanych w pozwie oraz zlokalizowanych tam urządzeń elektroenergetycznych nie jest bezprawne. Infrastruktura elektroenergetyczna posadowiona na przedmiotowych działkach wybudowana została w oparciu o obowiązujące wówczas przepisy prawa i zgodnie z nimi. Napowietrzna linia energetyczna SN 15 kV przebiegająca przez ww. działki została wybudowana na podstawie decyzji Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w M. z dnia 9 lipca 1968 r oraz decyzji z dnia 1 czerwca 1968 r., która wydana została w trybie art. 35 ustawy z dnia 12.03.1958 r o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości. Decyzja ta zezwalała osobom upoważnionym przez Zakład (...), którego następczynią prawną jest pozwana spółka na dostęp do przedmiotowych urządzeń w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją. Pozwana dysponuje zatem wydanym w postępowaniu administracyjnym tytułem prawnym uprawniającym do korzystania z nieruchomości stanowiącej aktualnie własność powoda. Pozwany podniósł także zarzut zasiedzenia przez Skarb Państwa za pośrednictwem Zakładu (...) z dniem 5 maja 1979 r służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu obciążającej działki objęte pozwem, której treść obejmuje eksploatację, dokonywanie kontroli, przeglądów, konserwacji, modernizacji i remontów, usuwanie awarii lub wymianę urządzeń elektroenergetycznych na nieruchomościach stanowiących własność powoda w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowego i niezakłóconego działania elementów napowietrznych linii elektroenergetycznych znajdujących się na działkach powoda. Pozwany powołał się na dobrą wiarę posiadacza wynikającą z wskazanej wyżej decyzji administracyjnej. Pozwany wskazał, iż urządzenia elektroenergetyczne posadowione na przedmiotowych działkach zostały oddane do eksploatacji protokołem sporządzonym w dniu 5 maja 1969 r. Od tego momentu były one nieprzerwanie użytkowane zarówno przez poprzedniczki prawne pozwanej, jak też i samą pozwaną spółkę. Pozwany przedstawił następstwo prawne podmiotów korzystających z uprawnienia wynikającego ze wskazanych wyżej decyzji. Ponadto pozwany zakwestionował przedstawiony przez powoda sposób wyliczenia żądanego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości.

Sąd ustalił, co następuje:

Umową darowizny z dnia 18.02.2002 r K. C. i D. C. darowali swojemu synowi P. C. (3) gospodarstwo rolne, w skład którego wchodziły m.in. działki oznaczone nr. ewidencyjnymi (...). Ponadto na mocy tej umowy K. C. darował swojemu synowi P. C. (2) nieruchomość oznaczoną nr. ewidencyjnym (...). Wszystkie działki są położone w K.. (umowa k. 8 - 9v) Dla przedmiotowych nieruchomości prowadzona jest przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim księga wieczysta nr (...). (odpis k. 10 - 18)

Przez działki przebiega linia energetyczna SN 15 kV. Linia ta została oddana do eksploatacji protokołem z odbioru technicznego obiektu energetycznego dokonanego w dniu 5 maja 1969 r. Obiekt załączono do sieci w dniu 7 maja 1969 r. Inwestorem linii energetycznej był ZE W. Teren. (protokół z odbioru technicznego obiektu energetycznego k. 49 – 49v, zgłoszenie obiektu do odbioru technicznego k. 50, projekt techniczny – roboczy k. 50v)

Podstawą prawną do budowy linii energetycznej były: decyzja z dnia 1 czerwca 1968 r wydana przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w M. w zakresie lokalizacji szczegółowej i sposobie wykorzystania terenu, wyrażająca zgodę na budowę linii energetycznej oraz decyzja z dnia 9 lipca 1968 r wydana przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w trybie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12.03.1958 r o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości zezwalająca Zakładowi (...) na budowę linii energetycznej napowietrznej 15 kV w miejscowości K. ul. (...) oraz stacji transformatorowej słupowej, zgodnie z decyzją o lokalizacji szczegółowej, przechodzącej nad gruntami prywatnymi stanowiącymi własność m.in. T. C.. W decyzji wskazano, iż osobom upoważnionym przez Zakład (...) przysługuje prawo dostępu do tych przewodów i urządzeń w celu wykonywania czynności związanych z ich konserwacją. Decyzje

tę otrzymali właściciele gruntów nad którymi miała przechodzić linia energetyczna. (decyzja z dnia 1.06.1968r k. 51, decyzja z dnia 9 lipca 1968 r k. 52, wykaz właścicieli gruntów k. 53)

T. C. był dziadkiem P. C. (2). T. C. darował nieruchomości objęte pozwem swojemu synowi, a on z kolei darował je powodowi. (...) te przechodziły w tej rodzinie z pokolenia na pokolenie. (wyjaśnienia powoda składane podczas rozprawy w dniu 19 września 2013 r i w dniu 06 grudnia 2013 r)

Do chwili obecnej linia energetyczna jest użytkowana, co 5 lat wykonywane są jej przeglądy i oględziny. Na działkach objętych pozwem posadowione są trzy słupy. (zeznanie świadka M. O. podczas rozprawy w dniu 19 września 2013r)

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 1989 r zarządzono wpis w Rejestrze Przedsiębiorstw Państwowych Zakładu (...) z siedzibą w W., utworzonego zarządzeniem Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989r. (postanowienie k. 93 – 93v) Na mocy tego zarządzenia przedsiębiorstwu przydzielono składniki mienia powstałego z podziału przedsiębiorstwa pod nazwą Centralny (...) w W.. (zarządzenie k. 105 – 106)

Aktem notarialnym z dnia 12.07.1993r nastąpiło przekształcenie przedsiębiorstwa państwowego pod nazwą Zakład (...) z siedzibą w W. w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa spółki było m.in. przesyłanie energii elektrycznej, rozbudowa, modernizacje i remonty sieci i urządzeń energetycznych, eksploatacja tych urządzeń. (akt notarialny k.55 -62v, odpis z rejestru handlowego k. 63)

Aktem notarialnym z dnia 30.06.2007r nastąpiło wniesienie aportem przedsiębiorstwa Zakład (...) S.A. z siedzibą w W. na pokrycie podwyższonego kapitału zakładowego spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. (akt notarialny k. 64 – 67v) W dniu 2.10.2008 r nastąpiła zmiana firmy, pod którą spółka działała na (...) sp. z o.o. (odpis z KRS k. 68 – 70)

Postanowieniem z dnia 31.08.2010r zarejestrowano w KRS przejęcie przez (...) S.A. Oddział w W. przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. (postanowienie k.71 – 75)

Spółka (...) sp. z o.o. (późniejsza nazwa (...) sp. z o.o.) została wpisana do KRS w dniu 15 grudnia 2006 r , a jej ówczesnym udziałowcem była spółka (...) S.A. W dniu 31.08. 2010 r zostało zarejestrowane połączenie spółki (...) S.A m.in. z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Połączenie obu spółek odbyło się w trybie art. 492 par. 1 pkt. 1 kodeksu spółek handlowych tj. przez przeniesienie całego majątku spółek przejmowanych na spółkę przejmującą wypis z KRS k.76 – 78v)

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód swoje roszczenie wywodził z treści art. 225 k.c. w związku z art. 224 § 1 k.c. P. C. (2) wskazywał ,iż pozwana spółka nie dysponuje tytułem prawnym do korzystania z urządzeń przesyłowych znajdujących się na nieruchomości powoda. Tym samym pozwany powinien zapłacić powodowi wynagrodzenie za ograniczania powoda jako właściciela w jego prawach.

Obowiązki samoistnego posiadacza względem właściciela zależą od dobrej lub złej wiary posiadacza. Zgodnie z treścią art. 224 § 1 i § 2 k.c. samoistny posiadacz w dobrej wierze nie jest obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i nie jest odpowiedzialny ani za jej zużycie, ani za jej pogorszenie lub utratę. Jednakże od chwili, w której samoistny posiadacz w dobrej wierze dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy, jest on obowiązany do wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy i jest odpowiedzialny za jej zużycie, pogorszenie lub utratę, chyba że pogorszenie lub utrata nastąpiła bez jego winy. Obowiązany jest zwrócić pobrane od powyższej chwili pożytki, których nie zużył, jak również uiścić wartość tych, które zużył. Natomiast zgodnie z treścią art. 225 k.c. obowiązki samoistnego posiadacza w złej wierze względem właściciela są takie same jak obowiązki samoistnego posiadacza w dobrej wierze od chwili, w której ten dowiedział się o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa o wydanie rzeczy. Przepisy dotyczące roszczeń właściciela przeciwko samoistnemu posiadaczowi o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, o zwrot pożytków lub o zapłatę ich wartości oraz o naprawienie szkody z powodu pogorszenia lub utraty rzeczy, stosuje się odpowiednio do stosunku między właścicielem rzeczy a posiadaczem zależnym, o ile

z przepisów regulujących ten stosunek nie wynika nic innego. (art. 230 k.c.) W przedmiotowej sprawie pozwana wykonuje posiadanie jedynie w zakresie służebności przesyłu, a zatem nie może być traktowana jako posiadacz samoistny. Jednak również w stosunku do posiadania pozwanej istotnym jest ustalenie istnienia dobrej bądź złej wiary.

Przedmiotowa linia elektroenergetyczna została wybudowana zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami. W szczególności wydana została decyzja zatwierdzająca lokalizację szczegółową i sposób wykorzystania terenu zezwalająca na budowę linii energetycznej, która nie została w toku postępowania administracyjnego zaskarżona. Brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, aby ówczesny właściciel przedmiotowej działki nie akceptował przebiegu linii energetycznej i składał w tym zakresie wnioski do właściwych organów administracji. Nie można uznać, aby tak poważna i czasochłonna inwestycja jak budowa linii elektrycznej odbywała się wbrew woli i bez wiedzy właściciela działki, przez którą przechodziła linia energetyczna. Poza tym w sprawie została wydana decyzja z dnia 9 lipca 1968 r. przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w M. w trybie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12.03.1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości zezwalająca na wykonanie budowy linii 15kV. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z 17 grudnia 2008 r., (I CSK 171/08, LexPolonica nr 1977892 OSNC 2010, nr 1, poz. 15), objęcie przez przedsiębiorstwo państwowe cudzej nieruchomości w posiadanie na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (tekst jedn. Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm.) w celu budowy urządzeń przesyłowych uzasadnia przyjęcie dobrej wiary tego przedsiębiorstwa jako posiadacza służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu (art. 292 w zw. z art. 172 § 1 k.c.). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 marca 2007 r, sygn. akt IICSK 457/05, w którym stwierdził, iż decyzje administracyjne wydane w trybie art. 35 ww. ustawy dają trwale prawo do korzystania z nieruchomości, prawo dostępu do przewodów i urządzeń w celu konserwacji. Zwłaszcza, iż w przedmiotowej decyzji uprawnienie to zostało wyraźnie określone.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, iż w przedmiotowej sprawie nie będą miały zastosowania przepisy dotyczące posiadacza w złej wierze. Za zasadne uznać należy w świetle wyżej wskazanych decyzji stanowisko pozwanej, iż dysponuje ona wydanym w postępowaniu administracyjnym tytułem prawnym uprawniającym do korzystania z nieruchomości powoda w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu i nie można pozwanemu przypisać w tym zakresie złej wiary. Dobra wiara polega bowiem na usprawiedliwionym w danych okolicznościach przekonaniu posiadacza, że przysługuje mu takie prawo do władania rzeczą, jakie faktycznie wykonuje (orzeczenie SN z 7 maja 1971 r., I CR 302/71, LexPolonica nr 355903, NP 1973, nr 4, s. 580). Poza tym zgodnie z art. 7 k.c. istnieje domniemanie dobrej wiary posiadacza. W tej sprawie domniemanie to nie zostało w żaden sposób obalone przez powoda.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż w świetle powyższych okoliczności brak jest podstaw do uwzględnienia powództwa w zakresie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwanego z nieruchomości.

Jak wynika z dokumentów przedstawionych przez pozwanego, których treść i prawdziwość nie była kwestionowana przez powoda w toku sprawy, linia energetyczna przechodząca przez działki powoda została oddana do eksploatacji protokołem odbioru z dnia 5 maja 1969 r. Przy czym podłączenie obiektu do sieci miało miejsce w dniu 7.05.1969 r. Od tego czasu linia energetyczna cały czas jest użytkowana, nie był zmieniany przebieg tej linii. Powód nie kwestionował w toku procesu, iż poprzednicy prawni pozwanego dokonywali remontów linii, konserwacji, a urządzenia przez cały czas służyły do przesyłu energii elektrycznej. Potwierdzają to także zeznania świadka M. O..

Powyższe ustalenia jednoznacznie wskazują na to, iż od 7 maja 1969 r. Skarb Państwa poprzez przedsiębiorstwo państwowe Z.E.W – T korzystał z urządzeń znajdujących się na działkach powoda. Powód w toku procesu nie zakwestionował skutecznie ciągłości posiadania służebności przesyłu przez poprzedników prawnych pozwanego. Następstwo prawne podmiotów wykonujących uprawnienie wynikające z decyzji z dnia 9 lipca 1968 r. zostało przez pozwanego wykazane odpowiednimi dokumentami, których prawdziwość nie była kwestionowana przez powoda. Poza tym trudno uznać, aby pozwany wykonywał uprawnienia odpowiadające służebności przesyłu bez odpowiedniego przekazania mu nie tylko tych uprawnień, ale i całej infrastruktury oraz dokumentacji związanej z linią energetyczną.

W ocenie Sądu za zasadny również uznać należy argument podnoszony przez pozwanego, iż z uwagi na upływ czasu pozwany posiada tytuł prawny do korzystania z nieruchomości powoda w zakresie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu na skutek zasiedzenia.

Zgodnie z treścią art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Przedmiotem zasiedzenia może być także służebność przesyłu, do której stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych.

Służebność przesyłu została wprowadzona do polskiego systemu prawnego ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2008 r. Nr 116 poz. 731) i została unormowana w art. 305[1] - 305[4] k.c. jako trzecia kategoria służebności obok służebności gruntowych i osobistych.

W przedmiotowej sprawie podniesiony przez pozwanego zarzut zasiedzenia dotyczy możliwości obciążenia nieruchomości służebnością gruntową odpowiadającą swoją treścią służebności przesyłu, na gruncie prawa obowiązującego przed dniem 3 sierpnia 2008 r. tj. przed dniem wejścia w życie ww. ustawy.

Przesłanką zasiedzenia służebności gruntowej na podstawie art. 292 k.c. jest istnienie trwałego i widocznego urządzenia umożliwiającego wykonywanie służebności danego rodzaju. Kodeks cywilny nie definiuje pojęcia trwałego i widocznego urządzenia. Mając na uwadze dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego za takie urządzenia uznać należy przedmioty wymagające do swego powstania pracy ludzkiej. Winny one odpowiadać treści służebności gruntowej pod względem gospodarczym i umożliwiać lub ułatwiać korzystanie z nieruchomości władnącej w zakresie treści tej służebności. Napowietrzna linia energetyczna jest poza wszelką wątpliwością „urządzeniem” rozumianym jako wytwór świadomej i celowej aktywności ludzkiej. Jest obiektem trwałym nie zaś tymczasowym czy prowizorycznym, jest też urządzeniem widocznym. Mając zatem na uwadze powyższe Sąd uznał, iż okoliczności przedmiotowej sprawy uzasadniają twierdzenie, iż właściciel działek, poprzednik prawny powoda w chwili budowy linii energetycznej miał świadomość posadowienia na jego gruncie określonych urządzeń, z których korzystał Skarb Państwa w zakresie odpowiadającym służebności przesyłu.

Bieg zasiedzenia rozpoczyna się od dnia przystąpienia przez samoistnego posiadacza służebności gruntowej do jej wykonywania, tzn. do korzystania z urządzenia, o którym mowa w art. 292 k.c., w zakresie odpowiadającym treści służebności (orzeczenie SN z 21 kwietnia 1967 r., III CZP 12/67, LexPolonica nr 298987, OSNCP 1967, nr 12, poz. 212). W ocenie Sądu w tej sprawie bieg zasiedzenia rozpoczął się w dniu 7 maja 1969 r, kiedy to linia energetyczna została oddana do eksploatacji i podłączona do sieci. W tym miejscu wskazać należy, iż posiadanie służebności polega na korzystaniu z cudzej nieruchomości w zakresie służebności określonego rodzaju. Również w tej sprawie poza sporem jest, iż pozwany korzystał z urządzeń posadowionych na nieruchomości powodów w sposób odpowiadający służebności przesyłu. Ta okoliczność nie była kwestionowana przez strony.

Przesłanką zasiedzenia jest także upływ czasu. Do nabycia określonej służebności przez zasiedzenie konieczne jest, aby posiadanie trwało przez czas określony w ustawie. W kodeksie cywilnym po jego wprowadzeniu dla zasiedzenia nieruchomości obowiązywał termin 10 lat w dobrej wierze, a 20 lat w złej wierze. Z dniem 1 października 1990 r. terminy te zostały przedłużone odpowiednio do 20 i 30 lat. Jedynie do przypadków zasiedzenia, które nastąpiło przed wejściem w życie ustawy z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, tj. przed 1 października 1990 r., będą miały zastosowanie 10 i 20-letnie okresy posiadania przewidziane w art. 172 k.c. w brzmieniu obowiązującym przed tą datą (tak SN w orzeczeniu z 2 września 1993 r., II CRN 89/93, LexPolonica nr 309156).

W ocenie Sądu w tej sprawie bieg zasiedzenia rozpoczął się od dnia 7 maja 1969 r z przyczyn wskazanych wyżej. Jak wykazano wyżej poprzednik prawny pozwanego był wówczas posiadaczem służebności gruntowej w dobrej wierze.

W tym miejscu wskazać należy, iż przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa. (uchwała z 7 października 2008 r., III CZP 89/08, LexPolonica nr 1953621). Ponadto z uchwały Sądu Najwyższego - Izba

Cywilna z dnia 22 października 2009 r. (III CZP 70/2009, LexPolonica nr 2089173) wynika, iż korzystanie przez przedsiębiorstwo państwowe z nieruchomości w sposób odpowiadający treści służebności gruntowej, prowadzące do zasiedzenia służebności gruntowej przed dniem 1 lutego 1989 r., stanowiło podstawę do nabycia tej służebności przez Skarb Państwa.

Mając zatem na uwadze powyższe, nabycie przez Skarb Państwa za pośrednictwem Zakładu (...) służebności gruntowej odpowiadającej służebności przesyłu przez zasiedzenie nastąpiło po upływie 10 letniego terminu tj. z dniem 7 maja 1979 r. W tym miejscu wskazać należy, iż gdyby nawet przyjąć złą wiarę posiadacza służebności to nabycie tej służebności przez zasiedzenie nastąpiłoby po upływie 20 letniego terminu czyli 7 maja 1989 r.

Tym samym nie można uznać, aby pozwany jako następca prawny ww. przedsiębiorstwa wykonywał swoje uprawnienia w zakresie służebności przesyłu bez tytułu prawnego w okresie objętym pozwem.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu energetyki oraz rzeczoznawstwa majątkowego, jako zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Po dokonaniu wyżej omówionych ustaleń Sąd uznał, iż brak jest podstaw do uwzględnienia żądania powoda.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98 k.p.c. oraz na treści par. 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.